

MISSIONEN SOM PROBLEM FOR DE UNGE KIRKER — DE UNGE KIRKER SOM PROBLEM FOR MISSIONEN

av

DANIEL BITSCH

Når dette emne er taget op, er det ikke en følge af, at missionsarbejdet som sådant er blevet problematisk. Man kan tværtimod sige, at emnet i sig selv er et udtryk for, at missionsarbejdet har fået lov at lykkes. Problemstillingen kan jo kun rejses der, hvor der som følge af missionsvirksomhed er vokset unge kirker frem, som er blevet så selvstændige, at det begynder at blive et spørgsmål, hvordan denne nye kristne livskraft skal forholde sig til det missionsinitiativ, der er udgået fra gamle, kristne kirker og omvendt.

Dernæst må det ikke undre os, at emnet vil dukke frem. Overalt, hvor mennesker skal arbejde sammen, opstår det menneskelige problem, om man nu også er i stand til at finde ind i et afbalanceret samarbejde, så at den ene part ikke kommer til at lægge sig ind over den anden, men lader den anden udvikle sig i fuld frihed, uden at det fælles bånd, der knytter parterne sammen, sprænges. Det er altså ikke blot, når vi begår vore åbenlyse og grove forsyndelser mod de almindelige regler for menneskeligt samvær og samarbejde, at vanskelighederne dukker op; men de viser sig i det hele taget, når vi skal arbejde sammen med andre mennesker. Hvor dette møde ender i en katastrofe, skyldes det syndefaldet. Mennesker er blevet gjort fremmede for Gud og derved tillige blevet fjendtlige overfor hinanden, og så er ulykken over dem. Men hvor dette møde finder sted mellem mennesker, der gennem evangeliet er blevet kaldt ind for Guds ansigt, sætter det mennesker over for en opgave, udtrykt i Paulus's sprog, at opbygge Kristi legeme og i eet og alt vokse op til ham, som er hovedet, Kristus selv. Det er under denne forpligtelse, at emnet her bliver behandlet, for

at alt netop ikke skal gå sin skæve gang, men for at vi efter nøje selvprøvelse må lære at se, om vi er på den rette vej.

Opgaven er nok møjen værd. Hvis spørgsmålet kun havde været, hvordan vi skulle reklamere for vort eget firma og sælge vore egne varer, så kunne vi i al enkelthed have forsøgt at følge kolonialismens vej og trænge os vor vej med albuerne, — for ikke at sige med sværdet —, sådan som det desværre tit nok er sket i kirkens historie. Men nu er vi kaldet til at vinde de andre som Jesu diciple, og dette kald bærer evangeliets paradoksale præg af, at vi skal arbejde, bære dagens møje og hede, og så alligevel ikke samle til os selv, men til vor Herre. Vi er kun de ringe tjenere, der har i tanker, hvad der kan tjene hans sag. Det er uden for vor synsvinkel, hvilken position eller fortjeneste vi selv derved kommer til at erhverve os. Hvis det ikke var så, ville vi komme til at begå samme svig som Absalon over for sin gamle fader, da han ved Jerusalem's port forsøgte at vende israelitternes loyalitet fra deres gamle konge og til sig selv. I bibelhistorien kan vi klart se, hvor galt det var; det er sværere at få øje på, at med en ganske let forskydning af eftertrykket i vort arbejde kan vi i ubevogtede øjeblikke gøre det samme. Missionsbefalingen taler ikke om, at vi skal gøre alle folkeslagene til vore disciple, men til hans.

I det følgende skal derfor nogle af vore positioner tages op til kritisk betragtning og stilles i belysning af Ny Testamente. Nu er N. T. ganske vist ikke det fuldt udførlige opslagsværk, hvor man i alle forhold og til alle tider, også i det tyvende århundrede, kan finde specificerede beskrivelser af fremgangsmåden ved ethvert enkelt problem i den kristne kirkes liv, og der har nok været ført megen nytteløs tale om at bringe vore forhold tilbage til det første århundredes kristendom. Men vi må gøre os klart, at N. T. indeholder vort budskab og beskriver med gentagen udholdenhed, i hvilken ånd vort liv og arbejde skal trives. For at fremhæve N. T.'s plads i den henseende kan vi blot sammenligne det med de kristelige skrifter fra den nærmest følgende periode, hvor skridtet ned på det jævne er så stort som mellem selve evangelieteksten og manges folkekirke-

præsts søndagsprædiken over den. Dertil kommer, at også inden for N. T.'s rammer finder vi de første missionærers erfaringer i deres arbejde, og selv om disse så langt fra dækker alle de situationer, som vi i dag kommer ud for, så indeholder de dog værdifulde antydninger, der nok kan være os til hjælp i de løsninger, vi må søge. Hvor nødtigt vi end vil, må vi ofte indrømme, at springet fra N. T.'s missionsprincipper og ned til vore, som de repræsenteres både af missionærer og af de selskaber og menighedskredse, fra hvilke de er udsendt, kan være lige så stort som mellem det livets budskab, som N. T. indeholder, og oldkirkens jævne forsøg på at genfremstille det.

Med disse almindelige betragtninger som indledning vil nu en række mere specielt definerede problemer blive taget frem til betragtning, begynnende med det mest nærliggende. Da vi fra Vestens kirker og missionselskaber lod de første missionærer rejse ud, var det altsammen »vort«. Trak man missionærerne hjem, ville der næppe være meget tilbage efter dem. Men det ledte os til at fortsætte talen om »vort« arbejde, »vore« kristne, »vore« skoler, hospitaler etc. Her vil en almindelig henvisning til missionsblade og beretninger være tilstrækkelig, endskønt det må tilføjes, at denne indstilling også findes i mange latente former. Men når »vore« unge kirker vågner til selvbesindelse og bliver klar over denne position, er virkningerne skæbnesvangre. Nogle af »vore« kristne sætter deres personlighed til og bliver eftersnakkere, og om dem kan vi naturligvis roligt sige, at »de kan jo ikke selv«; for den dag, da vi er borte, dør vort ekko selvfølgelig også. Med den slags kristne er vi dårligt holdne. De vil altid have brug for missionærer, og hvis missionsvennerne i Vesten er beroligede ved blot at få en sådan almindelig og ukvalificeret udtalelse om missionærernes nødvendighed, er det friske initiativ og det troseksperiment, der i sin tid satte missionsarbejdet i gang, stagneret. Andre kristne i de unge kirker knytter hænderne i lommerne og prøver at mobilisere så megen tålmodighed, at de kan vente, til missionærerne er kørt trætte — eller de er afgået ved døden, — for nu at sige det så rent ud, som vi i dag hører det. Men

ind imellem kan de dog ikke helt holde masken, og så får vi disse momentane udbrud af »nationalisme«, der både overrasker og bedrøver missionærer og missionsvenner. Længst til venstre har vi så de folk, der helt bryder med missionskirkernes rammer og danner sig deres egne bevægelser, ofte stærkt sekteriske. Forstår missionen da, at den er blevet et problem for de unge kirker, når den åbenlyst eller latent søger at bevare kontrollen og ledelsen, sådan at det er missionæren og ikke landets egne børn, der kalder til kirke? Forstår vi, at vi derved kan komme til at kvæle den sæd, der ellers spirede så godt? Forstår vi, at vi kan blive ved at køre med ukrudtsfarven for længe? Husker vi, at det endog kan være nødvendigt at lade hveden og ugræsset gro sammen indtil høsten? Føler missionæren, at det må være ham, der skal foretage de store dåbshandlinger, eller kan han som Paulus takke Gud, fordi det netop ikke blev ham, der kom til at døbe? Generer det os ikke, om vi kalder det altsammen »vort«, eller indser vi, at skal menneskers navn hæftes på det, så må det blive deres. Og her hjælper det ikke, hvis det blot er rent sprogligt, at vi foretager ændringen, eller om vi prøver at understrege den endnu dybere sandhed, at det er Guds kirke, vi bygger, hvis vi så tiltager os retten som hans administrative sekretærer. »Hvad enten det er Paulus eller Apollos eller Kefas — — eller det, der nu er, eller det, der kommer: alt hører jeg til,« understreger Paulus over for korintierne, inden han fastslår at de ikke er deres egne, men tilhører Kristus og Gud.

Det kan være nødvendigt at ofre en særskilt betragtning på, hvilket problem missionens penge kan betyde for de unge kirker. »De hellige vil vide, hvad de helliges penge skal bruges til,« hævdede engang Carl Moe over for A. Busch ved et møde, hvor man krævede en forklaring på en dunkel affære på missionsmarken. Nu er det jo ganske klart, at vi må bruge betroede midler med ansvar; men skulle Carl Moe's ord komme til at give genlyd ud i de unge kirker, så ville man med venlig bestemthed bede sig fri for flere gaver, om man så måtte nøjes med sin egen slunkne fattigdom. Hvordan skulle de unge kirker

komme i et egentlig broderskabsforhold til os, hvis vore gaver vedblev at være »vore« penge, behæftet med »vore« klausuler? Det er nemlig her, at det af missionens kritikere så udskregne problem med »ris-kristne« for alvor dukker op, ifald det virkelig skulle lykkes for os at bestemme, hvad de helliges penge må bruges til. I den forstand, hvori kritikere med negativ indstilling over for missionsarbejdet oftest har brugt denne kritik, spiller den derimod næppe nogen egentlig rolle.

Det er ikke sært, om det er vanskeligt for de unge kirker over for deres respektive verdslige regeringer at yde bevis på, at de står på deres egen overbevisning og derfor som borgere i deres land ønsker at nyde den frihed til gudsdyrkelse, som landets lov tilsteder, når de i forhandlingerne har set sig nødsaget til at indrømme, at deres handlefrihed er begrænset af udlændinge og udenlandske penge. Vi havde vel aldrig tænkt det sådan; men kan vi fatte det, når det fra de farvede folkeslags standpunkt er vanskeligt at komme uden om betegnelsen »missionsimperialisme«? Det er eksempelvis betegnende, at så snart det blev kendt i New Delhi, at den Sydindiske Kirke havde valgt en inder som kirkens primas, blev han af regeringen indbudt til at deltage i forhandlinger i hovedstaden om fremtidige retningslinier for tildeling af visum til missionærer.

Stillet over for de vældige missionsoppgaver har vi ofte grebet fejl i selve vort missionssyn. Det berettes, at da sakserne på Karl den Stores tid blev besejrede og tvunget ud i floderne for at blive døbt, holdt de mest standhaftige højre hånd op over vandet. Den skulle ikke døbes; den skulle blive ved med at føre sværdet! Dette ligger så langt tilbage i historien, at vi har råd til forargelse. Men det er direkte ubehageligt at vedgå de tilfælde, hvor missionen blandt de farvede folkeslag har gjort fælles sag med den verdslige imperialisme. Efter opiumskrigen mellem Kina og England i 1840 havde 3 protestantiske missionærer lejlighed til at gøre deres indflydelse gældende i forhandlingerne om indholdet af de imperiale edikter, der i de følgende år blev udstedt, og de benyttede sig af lejligheden til at sikre de kristne i Kina retten til at opføre kirker og holde

gudstjenester. Så naturlige som disse rettigheder forekommer os, var det en ulykke, at de blev proklameret i sejrherrenes edikter, der fulgte oven på fredstraktaten efter den skændige krig. Men missionerne har ofte accepteret disse ulige traktater, og man har tilladt sig den historiefortolkning, at således åbnede Gud på underfuld, omend ejendommelig vis et kæmperige for evangeliet. Det er rigtigt, at vi i det Gamle Testamente læser, at amalekitterne skulle udryddes. Men det nye gudsrige er ifølge Ny Testamente af en anden natur. Ellers benægter vi korsets sejr. Naturligvis har missionen lov, om man så må sige, at følge i kølvandet på en hvilken som helst historisk udvikling eller tildragelse, det skal være; men det er skæbnesvangert, hvis den benytter verdslig erobring til at befordre sig. Paulus kunne med rette betragte sine lænker som tjenende evangeliets fremme; men det er ikke til hjælp for evangeliet at blive betragtet som bestanddel af en bestemt, verdslig magtideologi. Der er missionærer, der har måttet bøde med deres liv for en sådan forbindelse, endskønt både missionærer og deres selskaber har været uforstående over for, at en sådan ting kunne ske; men det gør blot martyriet særlig tragisk. Der er også unge kirker, der har måttet betale dyrt på den konto. Vi må se i øjnene, at der er dem, for hvem forbindelsen med Vestens missioner er så kompromitterende i deres verdslige øvrigheds øjne, at de alvorligt må tænke på at opgive denne forbindelse.

Der er andre dybe problemer gemt i missionsarbejdet. Kirkens mission har haft og har endnu i dag en alt for ringe plads i vore hjemlige kirkers liv; men måske netop derfor har vi følt trang til at skynde mere på i missionsarbejdet, end det egentlig er muligt, der hvor vi endelig har fået samlet de fornødne kræfter sammen til at komme i gang. Vi har vundet de første kristne, vi har hjulpet dem med at uddanne deres første præster og organisere deres første menigheder. Men det har for os kun været en ubetydelig station på vejen. Vi har tænkt os, at vi må se at få dannet flere af samme slags, for hvad betyder 2 % kristne ud af en befolkning på 400 millioner? En dråbe i havet! Og så har vore små menigheder siddet benovede og

iaagttaget vor travle virksomhed. Jo, selvfølgelig, de små menigheder må da også gerne missionere, så godt de kan; men ærlig talt, »de kan jo ikke selv«, og så har vi skruet fordringerne til dem ned og syntes, at det var godt, om de bare kunne holde sig selv i live, idet vi glemte den hemmelighed, at sådan holder man netop ikke en kirke i live! Den kan kun leve, hvis der er liv i den, d. v. s. hvis den er en missionerende kirke. Men vi har skrævet hen over vore små menigheder, glemmende, at det var en kirke, vi fik bygget op, og overbeviste om, at hvis vi ikke nåede de 400 millioner, så blev de ikke nået. Vi fik missionær- og præsteembedet skilt ad, så at missionæren skulle stå med det ledende ansvar for det udadgående arbejde, medens man overlod til den indfødte præst det formentlig mindre krævende arbejde at tilse fårene inden for folden. Vi undrede os over det, når »vor« indfødte præst vægrede sig ved at tilbagelevere missionsstationen, som han havde passet, mens missionæren var på orlov, og vi forstod ikke den konflikt, der kunne opstå på en prædiketur, når vi havde været så venlige at tage den indfødte præst med og derpå fandt, at han vist ønskede at dirigere hele dagens arbejde. Det er ejendommeligt, at vi på denne måde har kunnet se missionsopgavens store omfang uden samtidig at erkende dens vilkår, at så snart der ved missionens virke er grundlagt en kirke, kan vi ikke mere uden skade for arbejdet overse den og tiltage os selv førsteretten til at arbejde videre som pionerer. Hvad enten en lille, lokal menighed ønsker det eller ikke, så har den ved selve sin eksistens fået betroet nøgлемagten til himmelriget og kan ikke undvige dette ansvar, heller ikke, om vi forsøger at give dispensation. Skal der endelig være tale om nogen prioritet med hensyn til forpligtelsen til evangeliets forkyndelse, må denne ligge hos den unge kirke, når det drejer sig om de ikke-kristne landsmænd i dens område. Men i vor vulgær-kristelige tankegang er vi desværre hurtige til at drage den negative slutning, at tillades det os ikke at spille førsteviolinen, så vil vi slet ikke være med. De unge kirker husker det derfor i årevis, når de støder på undtagelserne. Artiklens forfatter mødte det i en samtale

under kirkemødet i Prapat på Sumatra, hvor man eksempelvis mindedes dr. H. Kraemer, da han var missionær på Java. Da hans indfødte medarbejdere udbad sig dagens program hos ham, svarede han: det kan jeg ikke give jer. Det er jeres kirke og jeres arbejde. I må kunne se opgaverne. Og finder I så, at I har brug for mig, så er jeg her for at hjælpe. — Man kan undertiden møde utålmodigheden over missionens patronisering over de unge kirker udtrykt i så stærke vendinger som disse, der ved anden lejlighed blev henvendt til forfatteren: — og De må forstå, at vor lille kirke kommer ikke til at stå på egne ben, før folk som De er borte! — Dette vil sige, at vi har begået den fejlvurdering at antage, at den bestandige missionsopgave, som enhver kirke i ethvert land og til enhver tid står overfor, udelukker, at en bestemt, nærmere defineret opgave på missionsmarken kan løses. Vi har manglet det udsyn, som missionsbevægelsens pionerer havde, til at få øje på de nye opgaver, som endnu ligger urørte. Vi klamrer os stadig til missionsopgaven i den gamle skikkelse og er ængstelige for at konstatere, at første fase af missionens virksomhed er hastigt ved at løbe til ende, og at vi, hvis vi skal fortsætte, må begynde på et nyt andet kapitel i missionshistorien, der kræver ny kaldelse og nye syner. Hvor missionærer virkelig er nået dertil at gøre sig selv overflødige i et bestemt arbejde, har det gerne vakt forlegenhed hos bestyrelserne med spørgsmål som: kan vi så ikke drive mission mere? og hos missionsvennerne vakt skumle tvivl om, hvorvidt den pågældende havde lidt skibbrud på sit missionskald, for ikke at sige på sin tro. Men for de unge kirker forekommer denne holdning fra missionernes side som en ufattelig selvovervurdering. Det må være et særkende for kristent fællesskab, at man hjælper hinanden. De unge kirker finder, at når det er nødvendigt, at vi kommer og hjælper dem, så må der på en eller anden måde også foreligge en nødvendighed, at de også kommer og hjælper os med opgaver, som vi trods århundreders kristen arv ikke har kunnet løse. De står uforstående over for vor tavshed, der udtrykker så meget som, at hvis der er opgaver hos os, som vi ikke selv

har kunnet magte, så skal de i hvert fald heller ikke formaste sig til at tro, at de kan. Men de synes stadig, at i et ret fællesskab må der være en form for lighed, og havde vi ikke været så selvsikre i vor holdning, var vi nok også forlængst blevet beriget i vore hjemlige menigheder af det store, økumeniske fællesskab. Som regel begyndte Paulus sine breve med at takke for læsernes tro og deres eksempel, inden han gik videre til formaningerne. Han kunne udtrykke ønsket om, at «vi hos jer sammen må kunne opmuntres ved vor fælles tro, jeres og min.» Vi kan så sammenligne Paulus' indstilling med vor egen forventning til de unge kirker og vort ganske ærlige syn på dem.

Vi kan endnu variere vort problem ved at stille os selv over for spørgsmålet, om vi har forstået at være rette givere. Det er Gud, hvem vi skylder alt; men vi kan ikke bringe noget andet menneske i et sådant afhængighedsforhold til os. Hvis vi derfor af vor overflod har givet til de fattige, unge kirker uden at finde nogen som helst anledning til at modtage noget fra dem til gengæld, har vi forbrudt os mod principperne for menneskelig given. Det er saligere at give end at tage; men hvis det er af vor overflod, er det tillige også betydeligt lettere. Det ligger snublende nær for os at tilegne os en stribe af giverens glorie, og vi tager det ganske let med en smule uagtsomhed fra vor side på dette punkt uden at sætte os ind i, hvor frastødende sådan et fejltrin vil tage sig ud i modtagerens øjne. »Indtrængende bad de os om den nåde at måtte være med i hjælpen til de hellige« og »nu for tiden må I hjælpe . . ., for at de engang med deres overflod kan hjælpe jer, når I trænger til det, for at der kan blive lighed,« skriver Paulus om de eksemplariske givere.

I vore bedste bestræbelser for at færdes redeligt blandt de unge kirker har vi således samtidigt budt dem på en række fundamentale problemer, og disse har igen trukket en del afledede problemer med sig. Fordi vort udgangspunkt ikke blev ægte indfødte menigheder, men menigheder under missionærelidelse, der var vort udgangspunkt, blev vanskeligheden med

at overlade dem til indfødt ledelse også større i mellemtiden. Ansvar et ved ledelsen af en kirke bestående af mange menigheder, der sammenlagt råder over store budgetter, voksede proportionalt med tiden, og springet, der skulle foretages, blev større. I vor uforstand har vi dertil ofte hævdet, at de indfødte kristne var ukvalificerede til at lede, fordi de unge kirker ikke evnede at overtage det økonomiske ansvar med missionsinstitutionerne. Så uimodsigeligt det er, at disse virksomheder har ydet de unge kirker store tjenester, så sandt er det også, at de er anlagt på vesterlandsk basis, og at det derfor ville være urimeligt at vente, at de unge kirker skulle kunne overtage hele ansvaret for økonomien på nærværende tidspunkt. Det ville kræve, at de unge kirker selv havde fået lov at anlægge disse institutioner inden for rammer, som selv pekuniært fattige kirker kunne udfylde. Dette er iøvrigt kun en del af det endnu større problem om sammenstødet mellem en fattig, farvet befolknings levestandard og det enormt høje niveau, som vi i dag lever på, og som ville have taget vejret fra vore egne bedsteforældre.

Så uundgåeligt som det har været, at vi har medbragt vore egne kirkesamfund til missionsmarkerne, så urimeligt forekommer det for de unge kirker, at en skal være baptistisk og en luthersk, blot fordi Vestens kirker engang delte sig på fundamentale spørgsmål. De må naturligvis savne hele den kirkehistoriske udvikling, der hos os ledte op til dannelsen af de mange kirkesamfund, en splittelse, som vi ikke selv kan være alt for lykkelige over. Endelig er de unge kirker begyndt at føle det underligt, at de i deres forhandlinger med Vesten primært står over for missionsselskaber og ikke over for kirker. Det er for dem ubegribeligt, at en kirke ikke selvfølgelig er missionerende, og de føler forøvrigt, at her er en ting, som de måske kunne lære vore kirker, eftersom vi selv åbenbart ikke har formået det. Man kan i denne forbindelse ikke undgå at lægge mærke til, at de unge kirker tilsidesætter den lov, som især gælder blandt de farvede folkeslag, og som man på engelsk udtrykker med »age before beauty« (alder før skønhed),

og tværtimod sætter Kirkernes Verdensråd på hæderspladsen, mens Internationalt Missionsråd kun placeres i 2. rangklasse.

Når man drejer emnet den modsatte vej og ser på de unge kirker som problem for missionen, må man være realistisk nok til at imødesee, at de skrøbeligheder, som vi kan finde hos os selv, også dukker op igen i de unge kirker. Man kunne derfor tage de allerede fremførte punkter og forsyne dem med modsat fortegn og give bolden tilbage igen. Det ville heller ikke være svært at forsyne argumenterne med praktisk evidens. Når nærværende forfatter ikke er særlig ivrig efter at foretage dette eksperiment, er det, fordi det er en selvprøvelse, som det først og fremmest tilkommer de unge kirker at foretage, medens vi, set fra vort standpunkt står over for den opgave i ydmyghed at agte de andre højere end os selv. Det bliver derfor kun enkelte iøjnefaldende punkter, som denne artikel i dette afsnit kommer til at fremdrage.

Det første problem, som umiddelbart melder sig, drejer sig om, hvordan missionerne skal finde anvendelse for det kraftoverskud, som det nu er lykkedes at få de gamle kirker til at give, og som de derfor gerne vil dele med de unge kirker, hvor missionens første fase er forbi. Når vi tager, hvad vi mildt kan kalde den menneskelige faktor med i beregning, vil det i og for sig synes en stor ting, om vi kan holde de engang fastlagte arbejdsrammer og arbejdsmetoder i gang. Hvad skal missionerne sige til de mange unge mennesker, der melder sig til tjenesten i bevidstheden om, at der er endnu flere ikke-kristne, vi gerne vil kalde på med evangeliet, i dag end for 50 år siden, fordi missionsarbejdet ikke har kunnet følge proportionalt med tilvæksten i jordens befolkning. Det er ofte ubestemmelige svar, de unge kirker giver os på dette spørgsmål, og det lader os i vildrede. Vi ængstes, når vi tænker på, at missionens venner kunne danne sig det indtryk, at der ikke er mere at gøre, og at arbejdet derfor må »afskrives« og »afvikles«, medens vi selv går i vinterhi. Det er dødsens alvorligt, om kristne nogen sinde skulle komme til at betegne deres himmelske kald med negative vendinger. I en tid, hvor det enten drejer sig om een

verden eller ingen verden, ville det være katastrofalt, om de gamle, kristne kirker skulle sidde og falde i søvn over evangeliet. Nu må denne artikel begrænse sig til at pege på problemet; men det vil være en uhyre vigtig opgave at finde frem til, hvordan anden fase af missionsarbejdet skal forme sig. Som allerede antydet kan problemet kun finde sin løsning på baggrund af en ny missionsvækkelse med nyt udsyn og ny villighed til at tjene.

I forbindelse med det vigtige spørgsmål om missionærernes fremtidige opgaver i de unge kirker står også spørgsmålet om vore pengemidlers anvendelse. Det problem vil vedblive at være der, så længe det forholder sig sådan, at det er 10 % af jordens befolkning, der besidder 90 % af den samlede kapital. Det fortæller os, hvor lidt de andre har at dele. Vi kan ganske vist ikke udligne den økonomiske ulighed mellem Vesten og de farvede folkeslag. Men vi er ikke fritaget for et økonomisk ansvar så stort, som kristen offervilje kan bære det. Men kan de unge kirker vise os, hvor vi kan få lov at sætte ind, så at uretfærdighedens mammon kan vinde venner for de evige boliger og ikke blot kalde en flok tiggere sammen? Det er jo kun den hjælp, der bliver til selvhjælp, som kan betegnes som egentlig hjælp.

Hvad skal vi endvidere gøre, når vi ser, at den vingård, vi plantede, bærer vilde druer i stedet for ædel frugt? Hvordan skal det lykkes os at tale til de unge kirker uden at tiltage os den gamle, diktatoriske magt, når vi ser, hvordan de er kommet på vildspor og har vanrøgtet forkyndelsen af evangeliet? Vi ved jo, at Paulus talte om børn, som han atter måtte føde med smerte, indtil Kristus havde vundet skikkelse i dem. Hvordan kan vi i givet fald få mulighed for at tale til dem med samme myndighed? Uden sådan broderlig hjælp kan ingen kirke bestå i det lange løb.

Endnu et hjertesuk. Hvornår kan vi vinde de unge kirkers tillid i den grad, at de taber deres ængstelse for at tale lige ud til os, selv om det bliver drøje sandheder, de kommer til at sige, i stedet for at pakke deres meninger ind i sådan en polstring af orientalsk høflighed, at de fleste af os ikke fatter, hvad

de går ud på. Halvkvædet vise kan vi forhåbentlig fatte i vort eget fædreland, men bare de unge kirker ville forstå, hvor vanskeligt det er for os i et fremmed folk og i en fremmed verdensdel, hvor det tager os år og dag at få fat på sproget og endnu længere tid at lære at læse på folks ansigter, hvis vi da i det hele taget når så vidt. Selvfølgelig er det irriterende for dem, hvis vi altid skal have alting ind med skeer uden at forstå deres højt udviklede form for humor, som de benytter over for hinanden, når de har noget vanskeligt, de skal have sagt; men kunne de ikke hjælpe os den halve vej? Vort kristne fællesskab ville vinde derved.

Denne gennemgang af problemerne i det gensidige forhold mellem missionerne og de unge kirker er tænkt som en hjælp til at lære de nye lektier, som vi nødvendigvis må øve os i, hvis vi fortsat vil være brugbare redskaber for evangeliet. Men der er altid den fare, at vi fortaber os i problemerne, så at vi fanges i vore egne betænkeligheders net. Derfor bør vi gøre os klart, at mission og kirke ikke blot kan blive til et problem for hinanden, men at de tværtimod kan blive en hjælp for hinanden i Guds husholdning, så — for igen at vende tilbage til Paulus's ord — at i Kristus hele bygningen sammenføjes og vokser til et helligt tempel i Herren.

*(Etter Nordisk Missions Tidsskrift, 1959,
med tillatelse av forf. og red.)*

LEGEMISJON OG EVANGELISERING

av

C. S. HAFSTAD

For noen tid siden var det i enkelte misjonskretser en diskusjon om legemisjonens verdi i dagens misjonsarbeid. Denne artikkel er ment som et innlegg i diskusjonen ut fra erfaring fra Det Norske Misjonsselskaps sykearbeid i Sør-Afrika-Sambandet.

Gud har i mennesket nedlagt en naturlig trang til å hjelpe medmennesker i nød, til å lindre lidelse av enhver art. Ingen har som Jesus praktisert dette, og han ville at hans disipler — og med dem alle troende — skulle ha det samme sinn: «Og helbred de syke som er der, og si til dem: Guds rike er kommet nær til eder» (Lk. 10, 9).

Som grunnlag for dette innlegg er det riktig å minne om at misjonens barmhjertighetsarbeid er basert på en Jesu befaling sideordnet med befalingen om å forkynne evangeliet, i virkeligheten én og samme befaling: Hjelpe og forkynne, forkynne og hjelpe.

Også i misjonen bør de forskjellige arbeidsgrener stundom tas opp til revisjon og kritisk bedømmes misjonsstrategisk sett. Det kan være arbeidsmetoder som etterhvert har blitt mindre betydningsfulle, de må forlates eller omlegges. Også i misjonen har vi lov til nøkternt å sammenholde den verdi vi synes en spesiell arbeidsgren har, med den belastning den betyr på misjonsbudsjettet.

En fare er at slike overveielser blir behandlet for generelt, «globalt». Det globale syn har vel sin verdi for de store retningslinjer i misjonsarbeidet. Men når det kommer til de enkelte saker, bør hver misjonsmark behandles individuelt. En kan ellers p. g. a. forhold på andre marker komme i skade for